

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **REALMEDIA s. r. o.**, se sídlem Prokofjevova 912/31b, Brno, zastoupená Mgr. Ditou Křápkovou, advokátkou se sídlem Lipová 727/5, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2020, č. j. 30 A 141/2018 – 74,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatky v celkové výši 6 000 Kč za kasační stížnost a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Dity Křápkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, č. j. JMK 90635/2018, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 29. 3. 2018, č. j. MMB/0139499/2018. Posledně uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pozemních komunikacích*“). Jeho se žalobkyně dopustila tím, že dne 25. 1. 2017 odstranila zakrytí reklamy provedené podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích na 22 výlepových plochách umístěných na pozemních p. č. 562/1, p. č. 559 a p. č. 558/3, vše v katastrálním území Komárov, nacházejících se v ochranném pásmu silnice I/41 „*Brno - dálniční přivaděč Brno – jih*“ při ulici Hněvkovského v Brně. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 150 000 Kč.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 16. 7. 2020, č. j. 30 A 141/2018 – 74, jako nedůvodnou zamítl. Žalobkyně uplatnila dvě skupiny žalobních námitek. Zaprve

tvrdila, že k odstranění zakrytí reklamních ploch přistoupila na základě závěrů znaleckého posudku Ing. Libora Jacka, proto není naplněna subjektivní stránka deliktu. Zadrhé namítala nepřiměřenost uložené pokuty a její likvidační charakter.

[3] K první námitce krajský soud poukázal na to, že správní delikt, za nějž žalobkyně byla postižena, stojí na principu objektivní odpovědnosti. Proto znakem skutkové podstaty není zavinění. Rozhodující je toliko fakt, že žalobkyně odstranila zakrytí reklamy. To, že se takového jednání dopustila, žalobkyně nesporeovala.

[4] Ke druhé skupině žalobních námitek krajský soud poukázal na to, že správní orgán prvního stupně odůvodnil výši uložené pokuty mimo jiné poukazem na úmyslné jednání žalobkyně. Krajský soud nepřisvědčil názoru žalobkyně, že úmysl nebyl dán, protože spoléhala na znalecký posudek, podle něhož se daná reklamní zařízení nacházela v zastavěném území obce. Krajský soud uvedl, že žalobkyně vědomě nerespektovala výzvu správního orgánu ze dne 18. 7. 2016 a následně zakrytí reklamy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Proti zakrytí reklamy mohla využít právních prostředků, například návrhu na vydání předběžného opatření v řízení o zásahové žalobě, jejímž prostřednictvím brojila proti zakrytí reklamy (tato žaloba byla zamítnuta rozsudkem krajského soudu ze dne 17. 5. 2018, č. j. 30 A 169/2017 – 90, a následně Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobkyně svým rozsudkem ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 214/2018 – 48; pozn. Nejvyššího správního soudu).

[5] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] V kasační stížnosti obsáhle rekapituluje skutkový stav věci, předcházející správní řízení a řízení před krajským soudem (část III. a IV. kasační stížnosti). K napadenému rozsudku v části V. kasační stížnosti uvádí, že i v případě objektivní odpovědnosti (na níž poukázal krajský soud) je namístě zohlednit „liberační důvody“, které mohou zmírnit přílišnou tvrdost postihu za správní delikt. Z důvodu liberace je nutno zohlednit postup žalovaného, jenž neodůvodnil, proč na reklamní zařízení nedopadá přechodné ustanovení [čl. II odst. 2) zákona č. 196/2012 Sb.], z něhož vyplývá pětiletá lhůta, v níž bylo možné provozovat reklamní zařízení na základě dřívějších povolení, která končí 31. 8. 2017. Stěžovatelka dále vytýká žalovanému, že neprovedl „právní rozbor situace“. Ten učinil až krajský soud v rozsudku č. j. 30 A 169/2017 – 90, jímž zamítl zásahovou žalobu stěžovatelky, a vysvětlil, že její reklamní zařízení se ocitla v silničním ochranném pásmu a že zmíněné přechodné ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. na stěžovatelku nedopadá.

[7] V části VI. kasační stížnosti stěžovatelka uvádí svoji námitku vůči žalovanému, že se na daný úsek, kde byly umístěny výlepové plochy, nevztahuje silniční ochranné pásmo, neboť se jedná o souvisle zastavěné území obce. V tomto směru odkazuje na znalecký posudek Ing. Libora Jacka. Krajský soud podle stěžovatelky v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že si obstarala tento posudek podporující její „nesprávný náhled na věc“. Z této věty lze podle stěžovatelky nabýt dojmu, že ovlivňovala znalce a případně mu nesprávně popsala situaci. To stěžovatelka popírá.

pokračování

[8] Stěžovatelka namítá, že krajský soud zatížil řízení vadou, jestliže nevyhověl jejímu návrhu na provedení důkazu výsledkem svědka – znalce Ing. Jacka. Stěžovatelka tímto důkazem chtěla objasnit okolnosti zadání zpracování znaleckého posudku.

[9] Stěžovatelka rovněž uvádí, že žalovaný řádně neodůvodnil výzvu k odstranění reklamních zařízení. Z toho důvodu považovala jeho postup za protiprávní, a proto reklamní zařízení odkryla. Tyto „*vady v postupu žalovaného*“ stěžovatelka považuje za „*liberační důvod, způsobilý ji zprostit odpovědnosti za správní delikt*“. Na základě tohoto „*liberačního důvodu*“ měl krajský soud její žalobě vyhovět.

[10] Závěrem stěžovatelka opakuje svoje tvrzení, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Krajský soud se ztotožnil s odůvodněním výše pokuty, což stěžovatelka „*nemůže akceptovat*“. Trvá na tom, že nejednala v úmyslu přímém, proto výše pokuty neobstojí. Kromě toho je výše pokuty likvidační, jak popsala v žalobě.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil s napadeným rozsudkem. Poukazuje na to, že kasační stížnost neobsahuje prakticky žádné výtky proti posouzení právní otázky krajským soudem. Žalovaný považuje za jedinou „*relevantní*“ kasační námitku zmínku stěžovatelky o existenci liberačních důvodů. K tomu žalovaný uvádí, že jde o nepřipustnou novotu dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka existenci „*liberačních důvodů*“ netvrdila ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem. K přiměřenosti pokuty žalovaný cituje z napadeného rozsudku, v němž se krajský soud k této otázce vyjádřil, k čemuž stěžovatelka neuvedla žádnou právní argumentaci.

[12] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

[13] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věť za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věť před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). **Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.** Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem **proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí** (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Jinými slovy, „*[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že větší část textu kasační stížnosti obsahuje rekapitulaci skutkových okolností, správního řízení a výtky vůči postupu správních orgánů a jejich rozhodnutím. Tyto stěžovatelkou uplatněné námitky fakticky směřují proti jinému, než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63). Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost.

[15] Proti napadenému rozsudku směřují pouze následující námitky: (a) krajský soud měl zohlednit „*liberační důvody*“, které měly spočívat v postupu žalovaného, jenž neodůvodnil, proč na reklamní zařízení nedopadá přechodné ustanovení [čl. II odst. 2) zákona č. 196/2012 Sb.]; (b) stěžovatelka popírá, že by ovlivňovala znalce, aby dospěl k závěrům uvedeným ve znaleckém posudku; (c) krajský soud měl vyslechnout znalce Ing. Jacka jako svědka; a (d) stěžovatelka „*nemůže akceptovat*“, že se krajský soud ztotožnil s odůvodněním výše pokuty.

[16] Co se týče námitky pod bodem (a) výše, Nejvyšší správní soud z textu žaloby ověřil, že stěžovatelka v ní netvrdila existenci žádných „*liberačních důvodů*“, stejně jako netvrdila, že by výzva žalovaného k odstranění reklamních zařízení byla nedostatečně odůvodněna. Jedná se tedy o nepřipustnou námitku podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s., jelikož nemá svůj předobraz v žalobě. Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatel nemohl důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, a proto se Nejvyšší správní soud výše uvedenou námitkou dále nezabýval.

[17] Co se týče námitky pod bodem (b) výše, krajský soud nikde v napadeném rozsudku neuvádí, že by stěžovatelka měla ovlivňovat znalce a takové tvrzení nelze dovodit ani výkladem příslušných pasáží rozsudku. Krajský soud pouze v odstavci 24 napadeného rozsudku konstatoval, že odpovědnosti za správní delikt se stěžovatelka nemůže zbavit odkazem na závěry znaleckého posudku. V odstavci 32 pak ke znaleckému posudku uvedl, že zavinění stěžovatelky (které mělo význam pro určení výše pokuty) nemůže snižovat odborné vyjádření třetí osoby, které navíc chybně vycházelo z definice zastavěného území podle stavebního zákona, nikoli podle zákona o pozemních komunikacích. Pokud tedy stěžovatelka polemizuje s tvrzením, jež přisuzuje krajskému soudu, avšak jež krajský soud ve skutečnosti v napadeném rozsudku vůbec neuvedl (ani implicitně), mýlí se s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku, a proto se nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[18] Co se týče námitky pod body (c) a (d), stěžovatelka se omezuje na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním jakkoli věcně polemizovala. Oba napadené závěry krajský soud přitom řádně odůvodnil. K výsledku znalce [bod (c) výše] uvedl, že odborné závěry znaleckého posudku nelze akceptovat, protože znalec nepřihlédl k definici souvisle zastavěného území podle zákona o pozemních komunikacích (odstavec 14 napadeného rozsudku). K odůvodnění výše pokuty se krajský soud rozsáhle vyjádřil

pokračování

v odstavcích 26 až 35 napadeného rozsudku. Stěžovatelka se však omezuje pouze na všeobecné tvrzení, že nevyslechnutí znalce je „procesní vadou“ (bez bližšího odůvodnění, v čem tato vada spočívala). Dále v kasační stížnosti uvádí, že posouzení otázky přiměřenosti pokuty „neakceptuje“ (opět bez jakéhokoli odůvodnění).

[19] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka byla povinna v kasační stížnosti vylicít, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, srovnej přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; ani v tomto případě (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku) se proto nejedná o kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[20] Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., pro její nepřipustnost.

[21] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[22] Stěžovatelka za kasační stížnost zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, aniž by jejímu odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3, věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Současně stěžovatelka zaplatila soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Proto byly také naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh (§ 10 odst. 1, věta první zákona o soudních poplatcích). Soudní poplatky v celkové výši 6 000 Kč budou stěžovateli vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Dity Krápkové, advokáty se sídlem Lipová 727/5, Brno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu